

## România mea

Bragagiu

---

Românie, Românie -  
Îndrumarea și povăța,  
Visul din copilărie,  
Dorul pentru toată viața.

Plai de vis, Țară-minune  
Cu durere pe durere  
Îmi ești prima rugăciune  
Sfârșită-n neputere.

Te trăiesc adânc în sânge  
Și-n arhaice cuvinte  
Precum ciobănașul plânge  
Pe sub frunzele-morminte.

De pe filele de-aramă  
Îți culeg slove alese  
Care-n basmele lor cheamă  
Să văd zmei și-mpărătese.

Mă gândesc frumos în cuget,  
Dar în inimă mă doare  
Dunărea și Timpul curge,  
Munții calcă peste zare,

Iar eu tot te-nvăț din scrise  
Și te văd doar în imagini  
Ori prin datele precise...  
Când Iubirea n-are margini.

Prea modestă printre nații  
Lătrătoare de afară,  
Curcubeul lor - Carpații  
Păcii tale-l închină.

Cu chindiile și zorii  
Din amiezi și miez de noapte  
Sună vechile istorii  
Care gem după Dreptate.

Cum mă doare-n orice vână  
Adevărul prins în frică  
Și lăsat ca să rămână

Târguit pentru-o nimică.

Alungat mereu de soartă  
Pasăre fără astâmpăr  
Caut înspre tine poartă,  
Însă ea nu se întâmplă.

Și-s departe, și-s aproape,  
Și-s străin, dar spun în mine  
Susurările-ți de ape,  
Fremătățile blajine.

Îți sunt fiu lipsit de casă  
Revenind cu neîntoarceri  
Printr-o lume pofticioasă  
Fără plinătate-n pace.

Scuipă ploile-n fereastră  
Plumbii lor fără de milă  
Că mi-e Țara prea albastră  
Și-i prea ruptă de argilă.

Poate-s drepte ele-n fraze,  
Iar eu doar visez frumosul  
Și-n voroavele-mi în raze  
Doar încerc să-ți dau prinosul.

Ascult sufletul ce-mi spune  
Înălțându-se-n Credință  
Cu o limbă ce apune  
Într-un zbor de neputință.

Nu-mi găsesc de tine leacuri  
În gândirea mea cărunță:  
Ești cât Vremea peste veacuri  
Toată-n inima-mi mărunță.  
Victor Bragagiu